

Klettersteig hétvége.

Az idei szezon utolsó klettersteig túrája a Rax-hegységben (szeptember 25-26)

Hatan futottunk össze péntek délután a Batthyány téren, ki hátizsákkal, ki gurulós bőrönddel érkezett, de mivel ezúttal elegendő szállítóeszközzel készültek sofőrjeink, így kevesebb derűtséggel, viszont időben kezdhettük meg utunkat az osztrák Alpok felé. Száguldásunkat csak egyszer törte meg még a határ előtt megejtett tankolós-pipilós-szendvicsezős megállás, ami kicsivel hosszabbra nyúlt a kelletténél, de miután sikerült újra nekivágni a kilométereknek, így - EMESE ígéretének megfelelően - 9 tájban be is gurulhattunk a kaiserbrunni szabadkemping már jól ismert parkolójába. Talán a kora őszi időpontnak, vagy a nem túl biztató időjárásjelentéseknek köszönhetően nem kellett megverekedni az utolsó sátorhelyekért, mint korábban júniusban, így gyorsan fel is állítottuk sátrainkat kényelmes közelségben a mosdó mellé.

A csapat újonc tagjai Bea, és Szandra nem szerették volna kitenni magukat a sátorban alvás megrázkódtatásainak, ezért inkább a kemping melletti vendégházba vették be magukat. A hely rendelkezett sör felszolgálatára és fogyasztására alkalmas egységgel, ennek öröme, no és a másnapi túra részleteinek megbeszélése végett asztalhoz ült hat fős társaságunk. Három dolog látszott biztosnak:

- 1: a résztvevők eltérő felkészültsége miatt két felé osztódik a csapat, a gyakorlottabbak a D-s Haidsteigen, a kevésbé tapasztaltak a könnyebb Preinerwand-steigen igyekeznek majd a csúcsra feljutni.
- 2: mivel a Haidsteig meglehetősen népszerű útvonal, ezért a sorbanállás elkerülése végett hajnalban kell indulnunk.
- 3: a pultoslány szemei valahogy rosszul állnak.

Éjjel a kempingben a férfimosdó ajtajának csapódása szép egyenletes negyedórákra osztotta az éberegben alvó sátrazók pihenését. A betervezett fél ötös ébresztő, majd az 5 órai indulás ennek ellenére egészen jól sikerült, és rövid autókázást követően 6 óra körül neki is vágunk a hajnali derengésbe burkolózott hegynek. A tempót a kezdőkre tekintettel bóklászásra mérsékeljük, így 7 körül értük el a forrást, ahol rövid pihenő után Csaba útmutatásaival felvértezve, majd egymásnak sok szerencsét kívánva a csapat két részre vált, mi hárman: Dia, Gergő és e szösszenet írója nekilódultunk a Haidsteig felé.

Az út beszállását bő fél óra alatt elértük, aztán csak a fal őreitől - akik ezúttal három zerge alakjában jelentek meg - kellett bebocsátást kérnünk, és már csattoghattak is a karabínereink a dróton. Ahogy haladtunk felfelé, úgy vettek egyre jobban körbe a felhők, időnként egymást is alig láttuk, a minden bizonnyal szépséges panorámából meg semmit. A Fekete-Madonnának nevezett szobornál mi is nyomot hagytunk a steigkönyvben, aztán nekigyürkőztünk az utolsó szakasznak, és úgy 10 óra körül ki is szálltunk a steigból. A Preinerwand csúcskeresztje és a Seehütte is oda kellett volna látszon, de erről nekik biztos nem szóltak, úgyhogy mi tovább bóklásztunk még egy darabig a felhőben, aztán a szél sodorta női hangokat követve pár perc múlva utolértük a többieket, akik a másik úton hódították meg a hegyet.

A hüttén kishíján túlszaladtunk volna, ha a ház négy lábú öre el nem árulja ugatásával, hogy hol találjuk. Odabent jóleső meleg fogadott, beültünk egyet pihenni, volt aki levest rendelt, volt aki meg is ette :-)

Mivel csak a csapat egyik felének volt része csúcslélményben, ezért Csaba ismét a kereszt felé vezetett minket, azt mondta, hogy a lefelé vezető rövidebb út is arra van, pedig igazából csak meg akarta viccelni a hiábavalónak tűnő menetekre érzékeny túratársait. Végül a hosszabb, de biztosabb lefelé vezető turistaúton indultunk le, idegborzoló tempóban. Az időjárás eddigre érezte úgy, hogy túl sok volt a jóból, és mire leértünk a parkolóban hagyott járgányainkhoz, az eső is utolért minket.

Minket ez már nem különösebben zavart, lecuccoltunk, néhány korty Jägerrel megalapoztuk az este hangulatát és immunrendszerünk szilárdságát, aztán bevettük magunkat a vendégház éttermébe, ahol az este folyamán több dologra fény derült:

1. a túravezetők élete néha nagyon nehéz
2. a mocsár még mindig remek kártyajáték
3. a söröspohár szélén ücsörgő muslincát nem érdemes hajkurászni
4. a cseh rettentően hangos nyelv

Azt azonban nem tudtuk meg, esni fog-e reggel is, így lefekvés előtt abban maradtunk, hogy majd úgylis kiderül :-)

A kitartóan szakadó eső dobolása, és illuminált csehek orbákolása közepette álomba szenderültünk. Miután még reggel is esett, sanszos volt, hogy jobb híján hazamegyünk, de miután így ráijesztettünk, elállt az eső, erre Csaba gyorsan kinézett egy közeli steiget, amiről nem tudtuk, hogy milyen nehézségű, de eltökéltük, hogy utánajárunk a dolognak. Rövid autókázás után leparkoltunk, majd elindultunk előbb a sárga, aztán a piros jelzést követve egy mesésen szép völgyben, aminek valaki morbid módon a “nagy pokolvölgy” nevet adta, bár most tényleg úgy ültek a hegyormok tetején a felhők, mint óriás kondér leves tetején a zsírpacák. Több órának tűnő felfelé menet után végre megleltük egy csöpögős sziklafal aljában a Hoyos-steig kezdetét. Bekaptunk pár falat csokit, és irány a szikla, ami így nedvesen meglehetősen csúszós volt, de túltettük magunkat rajta. A steig további részén csak néhol volt biztosítás, de igazán nem is lett volna többre szükség, gond nélkül lehetett haladni a jól kijárt úton.

Ahogy egyre feljebb értünk, úgy lett egyre szebb a kilátás, kárpótlásul a tegnap elmaradtért. A gépek exponáló gombjai egyre csattogtak, az idő meg csak szaladt, és még jókora utat kellett megtennünk a gerincig. Az egyik alkalommal, amikor a lemaradozókat vártuk, Dia egy fa tövéhez lépve megállapította: “Ezek a kövek itt olyanok, mintha geoláda lenne alájuk rejtve”. És lám, tényleg ott volt, Dia határtalan öröme, bele is írt a logbookba gyorsan. Ez az igazi, mikor úgy találsz kincset, hogy nem is keresed!

Negyed kettőre értük el a gerincen a másik piros jelzést, itt bevártuk ismét egymást, és úgy döntöttünk, hogy megint osztódunk: hárman, Csaba, Dia és én leszaladunk a kocsikhoz, és főzünk egy gyors ebédet, mire a vége leér, el is készül. Valószínűleg a zergék védőszentje oltalmazott minket is, mert az úgy 900 m-nyi ereszkedést lezavartuk 1 és negyed óra alatt, igaz egyéb rokonműfajokkal, például síeléssel, balettozással és breakkel keveredett időnként a mozgáskultúránk.

A forró leves mindenkinek nagyon jól esett, és a hagyományos kolbászos-szalonnás rántotta is nagyon finomra sikerült. Az eső ezt a percet választotta ki rá, hogy újból esni kezdjen, jelezve, hogy erre a hétvégére ennyi adatott meg nekünk a Rax hegyeiből, és ideje hazaindulni. Csaba szíves örömet átengedte a vezetést Diának, aki hibátlanul teljesítette a 400 km-es utat.

Azt hiszem, ez a túra mindannyiunknak sokáig emlékezetes marad, olyan tapasztalatokat szereztünk, amiknek nagy hasznát vehetjük további túráinkon.

Tóth Judit